

Preliminär utgåva

DOMSTOLENS DOM (nionde avdelningen)

den 15 februari 2017(*)

”Begäran om förhandsavgörande – Fri rörlighet för kapital – Artikel 64 FEUF – Kapitalrörelser till eller från tredjeland som gäller tillhandahållande av finansiella tjänster – Tillgångar på ett schweiziskt bankkonto – Beslut om efterbeskattning – Frist för efterbeskattning – Förlängning av fristen för efterbeskattning när tillgångar förvaras utanför hemvistmedlemsstaten”

I mål C-317/15,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Hoge Raad der Nederlanden (Högsta domstolen, Nederländerna), genom beslut av den 10 april 2015, som inkom till domstolen den 26 juni 2015, i målet

X

mot

Staatssecretaris van Financiën,

meddelar

DOMSTOLEN (nionde avdelningen)

sammansatt av tillförordnade avdelningsordföranden C. Vajda (referent) samt domarna K. Jürimäe och C. Lycourgos,

generaladvokat: P. Mengozzi,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- Nederländernas regering, genom M. L. Noort, M. K. Bulterman och J. Langer, samtliga i egenskap av ombud,
- Tysklands regering, genom J. Möller och T. Henze, båda i egenskap av ombud,
- Italiens regering, genom G. Palmieri, i egenskap av ombud, biträdd av G.M. De Socio, avvocato dello Stato, och
- Europeiska kommissionen, genom W. Roels och C. Soulay, båda i egenskap av ombud,

med hänsyn till beslutet, efter att ha hört generaladvokaten, att avgöra målet utan förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artikel 64.1 FEUF.

2 Begäran har framställts i ett mål mellan X, en fysisk person, och Staatssecretaris van Financiën (statssekreteraren i finansministeriet, Nederländerna) angående beslut om efterbeskattning avseende inkomstskatt och avgifter till socialförsäkringssystemet för beskattningsåren 1998–2006.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 I artikel 1.1 i rådets direktiv 88/361/EEG av den 24 juni 1988 för genomförandet av artikel 67 i fördraget (artikeln upphävd genom Amsterdamfördraget) (EGT L 178, 1988, s. 5; svensk specialutgåva, område 10, volym 1, s. 44), föreskrevs följande:

”I den mån annat inte föreskrivs i det följande skall medlemsstaterna avskaffa restriktioner för kapitalrörelser mellan personer bosatta i medlemsstaterna. För att underlätta tillämpning av detta direktiv skall kapitalrörelser klassificeras i enlighet med nomenklaturen i bilaga 1.”

4 Bland de kapitalrörelser som uppräknas i bilaga 1 till direktiv 88/361 finns, i rubrik VI i bilagan, ”[t]ransaktioner i löpande räkning och över inlåningskonton i finansiella institut”, vilka bland annat inbegriper ”[i]nlämnings transaktioner med utländska finansiella institut”.

Nederländsk rätt

5 I artikel 16 i Algemene Wet inzake Rijksbelastingen (skattelagen) (nedan kallad AWR) föreskrivs följande:

”1. Om det föreligger en omständighet som ger anledning att anta att det felaktigt inte har fastställts någon skatt eller att skatten har fastställts till ett för lågt belopp, ... kan skattemyndigheten i efterhand kräva in den obetalda skatten ...

...

3. Fristen för att fatta ett beslut om efterbeskattning är fem år från den tidpunkt vid vilken den obetalda skatten uppkom. ...

4. För det fall för lite skatt har betalats för ett skatteobjekt som innehas eller har uppkommit i utlandet, är fristen för att fatta ett beslut om efterbeskattning, med undantag i detta hänseende från punkt 3 första meningen, tolv år från den tidpunkt vid vilken den obetalda skatten uppkom.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

6 I maj 2002 lämnades en anmälan in om överträdelse av Wet toezicht effectenverkeer (lag om tillsyn av värdepappershandel). Till följd av detta inleddes en brottsutredning och X förhördades i samband med denna vid flera tillfällen.

7 Genom skrivelse av den 13 januari 2009 lämnade X upplysningar till den nederländska skattemyndigheten angående ett konto han hade innehaft i en bank i Schweiz under ett kodnamn fram till början av år 2004 och ett konto han innehade i en bank i Luxemburg sedan början av år

2004, som han inte hade redovisat i sina skattedeklarationer för de år som föregick denna skrivelse.

8 Den 27 juli 2010 överlämnade Officier van Justitie (åklagare, Nederländerna) resultatet av brottsutredningen till skattemyndigheten. Den 30 november 2010 meddelades efterbeskattningsbeslut för åren 1998–2006.

9 X överklagade dessa efterbeskattningsbeslut till Rechtbank te Breda (Domstolen i Breda, Nederländerna). Denna domstol fann i dom av den 12 september 2012 att de beslut om efterbeskattnings som avsåg åren fram till och med år 2004, som hade meddelats med tillämpning av den så kallade förlängda fristen för efterbeskattnings som föreskrivs i artikel 16.4 i AWR, inte hade fattats så skyndsamt som krävs enligt domen av den 11 juni 2009, X och Passenheim-van Schoot (C-155/08 och C-157/08, EU:C:2009:368). Rechtbank te Breda (Domstolen i Breda) fann emellertid, på grundval av ”standstill”-klausulen i artikel 64.1 FEUF, att den fria rörligheten för kapital, och således den rättspraxis som denna dom gett upphov till, inte var tillämplig med avseende på efterbeskattnings, i den mån denna rörde det schweiziska bankkontot. Mot bakgrund av detta fastställde Rechtbank te Breda (Domstolen i Breda) besluten om efterbeskattnings för åren fram till och med 2003, med undantag för en korrigerings av fördelningen av inkomsterna mellan X och hans maka, och satte ned efterbeskattningsbeloppet för år 2004 med den skatt som var hänförlig till det luxemburgska bankkontot.

10 Skattemyndigheten överklagade den dom som meddelats av Rechtbank te Breda (Domstolen i Breda) till Gerechtshof te 's-Hertogenbosch (Appellationsdomstolen i 's-Hertogenbosch, Nederländerna) i den del domen avsåg efterbeskattnings avseende år 2004 och bestred att myndigheten inte hade iakttagit den skyndsamhet som krävs. X, å sin sida, lämnade in ett anslutningsöverklagande till Gerechtshof te's-Hertogenbosch (Appellationsdomstolen i 's-Hertogenbosch) mot denna dom beträffande efterbeskattningsbesluten för samtliga de år som var i fråga i målet vid Rechtbank te Breda (Domstolen i Breda) och bestred att den anförda så kallade standstill-klausulen i artikel 64.1 FEUF medför att den fria rörligheten för kapital inte är tillämplig med avseende på det schweiziska bankkontot.

11 Gerechtshof te's-Hertogenbosch (Appellationsdomstolen i 's-Hertogenbosch) ogillade skattemyndighetens överklagande. Vad gäller X:s anslutningsöverklagande förklarade denna domstol att anslutningsöverklagandet inte kunde tas upp till sakprövning i den del som rörde efterbeskattningsbesluten för åren fram till och med 2003 samt åren 2005 och 2006. Däremot biföll den anslutningsöverklagandet i den del som rörde efterbeskattningsbeslutet för beskattningsåret 2004. Gerechtshof te's-Hertogenbosch (Appellationsdomstolen i 's-Hertogenbosch) fann i detta hänseende att efterbeskattnings avseende det schweiziska bankkontot till fullo omfattades av den rättspraxis som följde av domen av den 11 juni 2009, X och Passenheim-van Schoot (C-155/08 och C-157/08, EU:C:2009:368). Enligt denna domstol var artikel 64.1 FEUF inte tillämplig i det nationella målet, eftersom den åtgärd som föreskrevs i artikel 16.4 i AWR var en allmän åtgärd som kunde gälla i situationer som inte hade något samband med direktinvesteringar, tillhandahållande av finansiella tjänster eller emission och introduktion av värdepapper på kapitalmarknader, vilka är de kategorier som uttryckligen anges i artikel 64.1 FEUF.

12 X och statssekreteraren i finansministeriet överklagade den dom som meddelats av Gerechtshof te's-Hertogenbosch (Appellationsdomstolen i 's-Hertogenbosch) till Hoge Raad der Nederlanden (Högsta domstolen, Nederländerna). Statssekreteraren i finansministeriet har gjort gällande att Gerechtshof te's-Hertogenbosch (Appellationsdomstolen i 's-Hertogenbosch) felaktigt funnit att artikel 64.1 FEUF inte omfattar sådana åtgärder som efterbeskattnings av inkomsterna på det schweiziska bankkontot år 2004 med tillämpning av den frist för efterbeskattnings som anges i

artikel 16.4 i AWR.

13 Hoge Raad der Nederlanden (Högsta domstolen, Nederländerna) är, för det första, osäker på huruvida det materiella tillämpningsområdet för artikel 64.1 FEUF avgränsas genom syftet med den berörda nationella lagstiftningen eller genom den transaktion som begränsas till följd av denna nationella lagstiftning. Denna domstol påpekar i detta hänseende, å ena sidan, att hänvisningen till "tillämpningen" av restriktioner i artikel 64.1 FEUF tycks stödja den sistnämnda tolkningen. Denna domstol menar vidare att den förstnämnda tolkningen skulle kunna leda till att en stor del av bestämmelsens ändamålsenliga verkan skulle gå förlorad. Hoge Raad der Nederlanden (Högsta domstolen, Nederländerna) påpekar, å andra sidan, att domen av den 14 december 1995, *Sanz de Lera m.fl.* (C-163/94, C-165/94 och C-250/94, EU:C:1995:451) skulle kunna utgöra ett stöd för den förstnämnda tolkningen. I denna dom fann EU-domstolen att en lagstiftning som är generell tillämplig på all utförsel av mynt, sedlar eller innehavarcheckar, inbegripet sådan utförsel som inte, i tredjeland, avser direkta investeringar, etablering, tillhandahållande av finansiella tjänster eller emission och introduktion av värdepapper på kapitalmarknader inte omfattas av artikel 73c.1 i EG-fördraget (nu artikel 64.1 FEUF).

14 Hoge Raad der Nederlanden (Högsta domstolen, Nederländerna) är, för det andra, osäker på huruvida artikel 64.1 FEUF ska tolkas så, att den endast avser den nationella lagstiftning som är tillämplig på leverantören av finansiella tjänster, och i vilken villkoren och metoderna för tillhandahållandet av denna tjänst fastställs. Denna domstol påpekar i detta hänseende, å ena sidan, att den hänskjutande domstolen och Europeiska kommissionen, i det mål som var anhängigt vid tidpunkten för begäran om förhandsavgörande och som senare gav upphov till domen av den 21 maj 2015, *Wagner-Raith* (C-560/13, EU:C:2015:347), hade förespråkat en sådan tolkning. Denna domstol anser, å andra sidan, att det mot denna tolkning kan göras gällande att lydelsen av artikel 64.1 FEUF inte ger något stöd för denna uppfattning, och att den faktiska betydelsen av artikel 64.1 FEUF i så fall kraftigt skulle begränsas.

15 Hoge Raad der Nederlanden (Högsta domstolen, Nederländerna) ställer sig, för det tredje och till sist, frågan om formuleringen "restriktioner ... för sådana kapitalrörelser till eller från tredjeland som gäller ... tillhandahållande av finansiella tjänster" i artikel 64.1 FEUF tar sikte på tillämpningen av artikel 16.4 i AWR med avseende på det konto X innehade vid en bank i Schweiz. Denna domstol påpekar i detta hänseende att även om det mot bakgrund av domen av den 11 juni 2009, *X och Passenheim-van Schoot* (C-155/08 och C-157/08, EU:C:2009:368) är möjligt att betrakta ett innehav av ett värdepapperskonto som en finansiell tjänst, så avser denna dom tolkningen av artiklarna 49 och 56 EG (nu artiklarna 56 och 63 FEUF) och det är möjligt att fråga sig om artikel 64.1 FEUF ska tolkas på samma sätt.

16 Mot denna bakgrund beslutade Hoge Raad der Nederlanden (Högsta domstolen, Nederländerna) att vilandeförklara målet och ställa följande tolkningsfrågor till domstolen:

"1) Omfattar det tillstånd att tillämpa restriktioner gentemot tredjeland som anges i artikel 64.1 FEUF även tillämpning av restriktioner som är i kraft enligt en nationell regel, såsom den förlängda frist för efterbeskattning som är aktuell i det nationella målet, vilken även kan tillämpas i situationer som inte rör direktinvesteringar, tillhandahållande av finansiella tjänster eller emission och introduktion av värdepapper på kapitalmarknader?

2) Avser det tillstånd att tillämpa restriktioner avseende kapitalrörelser som gäller tillhandahållande av finansiella tjänster som anges i artikel 64.1 FEUF även restriktioner som, i likhet med den förlängda frist för efterbeskattning som är aktuell i det nationella målet, inte riktar sig till tjänsteleverantören och inte heller rör vare sig villkoren eller metoderna för tillhandahållandet av tjänsterna?

3) Ska med 'kapitalrörelser som gäller tillhandahållande av finansiella tjänster' i den mening som avses i artikel 64.1 FEUF även förstås ett fall som det förevarande, där en person med hemvist i en medlemsstat har öppnat ett (värdepappers)konto hos en bank utanför unionen, och har det därvid någon betydelse huruvida, och i så fall i vilken utsträckning, banken utför transaktioner för kontohavaren?"

Prövning av tolkningsfrågorna

Inledande anmärkningar

17 Frågorna avser tolkningen av artikel 64.1 FEUF, enligt vilken bestämmelserna i artikel 63 FEUF inte ska påverka tillämpningen gentemot tredjeland av restriktioner som är i kraft den 31 december 1993 enligt nationell lagstiftning eller unionsrätt för sådana kapitalrörelser till eller från tredjeland som gäller direktinvesteringar, inbegripet investeringar i fast egendom, etablering, tillhandahållande av finansiella tjänster eller emission och introduktion av värdepapper på kapitalmarknader.

18 Dessa frågor har ställts med utgångspunkt i att den lagstiftning som är aktuell i det nationella målet, enligt vilken det föreskrivs en förlängd frist för efterbeskattning, utgör en restriktion för kapitalrörelser i den mening som avses i artikel 63 FEUF.

19 Det framgår av beslutet om hänskjutande att denna lagstiftning trädde i kraft den 8 juni 1991. Denna lagstiftning gällde således före den 31 december 1993, den tidpunkt som föreskrivs i artikel 64.1 FEUF, och uppfyller därmed det tidsmässiga kriterium som uppställs i denna bestämmelse.

Den första frågan

20 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 64.1 FEUF ska tolkas så, att den är tillämplig på en nationell lagstiftning, i vilken det föreskrivs en restriktion för de kapitalrörelser som anges i denna bestämmelse, såsom den förlängda frist för efterbeskattning som är aktuell i det nationella målet, när denna restriktion även gäller i situationer som inte rör direktinvesteringar, etablering, tillhandahållande av finansiella tjänster eller emission och introduktion av värdepapper på kapitalmarknader.

21 EU-domstolen påpekar, för det första, att det av lydelsen av artikel 64.1 FEUF framgår att denna bestämmelse innehåller ett undantag från det förbud som föreskrivs i artikel 63.1 FEUF för "tillämpningen" av restriktioner som var i kraft den 31 december 1993 enligt nationell lagstiftning för kapitalrörelser som gäller direktinvesteringar, etablering, tillhandahållande av finansiella tjänster eller emission och introduktion av värdepapper på kapitalmarknader. Tillämpningen av artikel 64.1 FEUF beror således inte på syftet med den nationella lagstiftning som innehåller sådana restriktioner, utan på dess verkan. Denna bestämmelse är tillämplig i den mån den nationella lagstiftningen innebär en restriktion för kapitalrörelser som gäller direktinvesteringar, etablering, tillhandahållande av finansiella tjänster eller emission och introduktion av värdepapper på kapitalmarknader. Av detta följer att det förhållandet att denna lagstiftning även kan vara tillämplig i andra situationer inte hindrar att artikel 64.1 FEUF är tillämplig under de omständigheter som artikeln avser.

22 En sådan tolkning stöds, för det andra, av domstolens rättspraxis. Av denna rättspraxis följer nämligen att en restriktion för kapitalrörelser, såsom den som avser en mindre förmånlig skattemässig behandling av utländska utdelningar, omfattas av artikel 64.1 FEUF, i den mån restriktionen hänför sig till andelar som förvärvats i syfte att upprätta eller vidmakthålla varaktiga

och direkta ekonomiska relationer mellan aktieägaren och det berörda bolaget, som gör det möjligt för aktieägaren att effektivt medverka i ledningen eller kontrollen av bolaget (dom av den 24 november 2016, SECIL, C?464/14, EU:C:2016:896, punkt 78 och där angiven rättspraxis). Enligt EU-domstolen omfattas en restriktion även av artikel 64.1 FEUF, i egenskap av restriktion för kapitalrörelser som gäller direktinvesteringar, i den mån den avser investeringar av alla slag som fysiska eller juridiska personer gör och som syftar till att upprätta eller upprätthålla hållbara och direkta relationer mellan den person som tillhandahåller kapitalet och den företagare eller det företag som får tillgång till kapitalet för sin ekonomiska verksamhet (se, för ett liknande resonemang, dom av den 20 maj 2008, Orange European Smallcap Fund, C?194/06, EU:C:2008:289, punkt 102). Det framgår av dessa domar, och särskilt av uttrycket ”i den mån” som förekommer där, att tillämpningsområdet för artikel 64.1 FEUF inte beror på en nationell restriktions specifika syfte, utan på dess verkan för de kapitalrörelser som avses i denna artikel.

23 Denna tolkning av artikel 64.1 FEUF påverkas inte av domen av den 14 december 1995, Sanz de Lera m.fl. (C?163/94, C?165/94 och C?250/94, EU:C:1995:451), som nämnts av den hänskjutande domstolen. Efter att EU-domstolen, i punkt 33 i den domen, påpekat att den faktiska utförelsen av betalningsmedel inte i sig själv kunde anses vara en kapitalrörelse fann den, i punkterna 35 och 36 i den domen, att en nationell lagstiftning som är generellt tillämplig på all utförelse av mynt, sedlar eller innehavarcheckar, inbegripet sådan utförelse som inte, i tredjeland, avser direkta investeringar, inbegripet investeringar i fast egendom, etablering, tillhandahållande av finansiella tjänster eller emission och introduktion av värdepapper på kapitalmarknader inte omfattades av artikel 73c.1 i EG-fördraget (nu artikel 64.1 FEUF). EU-domstolen ansåg emellertid, i punkt 37 i samma dom, att medlemsstaterna har rätt att kontrollera arten samt den faktiska förekomsten av de transaktioner eller överföringar som det är fråga om, för att försäkra sig om att dessa överföringar inte används för sådana kapitalrörelser som avses med de i artikel 73c.1 EG tillåtna restriktionerna. Det följer av domen av den 14 december 1995, Sanz de Lera m.fl. (C?163/94, C?165/94 och C?250/94, EU:C:1995:451) att medlemsstaterna kan använda sig av artikel 64.1 FEUF i den mån den nationella lagstiftningen är tillämplig på kapitalrörelser som avses i denna bestämmelse.

24 Det ska, för det tredje, påpekas att det skulle strida mot bestämmelsens ändamålsenliga verkan att tolka artikel 64.1 FEUF på så sätt att den endast skulle vara tillämplig i det fall då den berörda nationella lagstiftningen uteslutande rör de kapitalrörelser som avses i denna bestämmelse. Såsom den nederländska regeringen har gjort gällande i sina yttranden till domstolen skulle en sådan tolkning nämligen få till följd att alla medlemsstater, för att kunna använda sig av tillståndet i artikel 64.1 FEUF att tillämpa restriktioner, skulle tvingas att se över sin nationella lagstiftning innan utgången av fristen den 1 januari 1994 för att anpassa den mycket precist till denna bestämmelses räckvidd.

25 Den första frågan ska således besvaras enligt följande. Artikel 64.1 FEUF ska tolkas så, att den är tillämplig på en nationell lagstiftning, i vilken det föreskrivs en restriktion för de kapitalrörelser som anges i denna bestämmelse, såsom den förlängda frist för efterbeskattning som är aktuell i det nationella målet, även när denna restriktion även gäller i situationer som inte rör direktinvesteringar, etablering, tillhandahållande av finansiella tjänster eller emission och introduktion av värdepapper på kapitalmarknader.

Den tredje frågan

26 Den hänskjutande domstolen har ställt den tredje frågan, som bör behandlas före den andra frågan, för att få klarhet i huruvida det förhållandet att en person med hemvist i en medlemsstat öppnar ett värdepapperskonto i en bank utanför unionen, såsom den i det nationella målet, omfattas av begreppet kapitalrörelser som gäller tillhandahållande av finansiella tjänster, i den

mening som avses i artikel 64.1 FEUF.

27 Det kan i detta hänseende, för det första, påpekas att domstolen, i avsaknad av en definition av begreppet kapitalrörelser i EUF-fördraget, har ansett att den nomenklatur som utgör bilaga 1 till direktiv 88/361 är vägledande. Domstolen har därvid gjort förbehållet att förteckningen i direktivet inte är uttömmande, vilket anges i dess inledning (dom av den 21 maj 2015, Wagner-Raith, C?560/13, EU:C:2015:347, punkt 23 och där angiven rättspraxis). Såsom kommissionen har angett i sina yttranden till domstolen anges emellertid i denna bilaga, i dess rubrik VI, "[t]ransaktioner i löpande räkning och över inlåningskonton i finansiella institut", vilka bland annat inbegriper "[i]nlåningars transaktioner med utländska finansiella institut". Att öppna ett värdepapperskonto hos en bank, som den i det nationella målet, omfattas därmed av begreppet kapitalrörelser.

28 Domstolen har, för det andra, funnit att den nationella åtgärden, för att kunna omfattas av undantaget i artikel 64.1 FEUF, måste avse kapitalrörelser med tillräckligt nära anknytning till tillhandahållandet av finansiella tjänster. Detta kräver att det finns ett direkt orsakssamband mellan kapitalrörelsen och tillhandahållandet av finansiella tjänster (se, för ett liknande resonemang, dom av den 21 maj 2015, C?560/13, EU:C:2015:347, punkterna 43 och 44).

29 De kapitalrörelser det medför att öppna ett värdepapperskonto hos en bank innebär ett tillhandahållande av finansiella tjänster. Banken utför nämligen tjänsten att förvalta detta konto för innehavaren av kontot, vilket ska betraktas som tillhandahållande av en finansiell tjänst.

30 Vidare finns det ett direkt orsakssamband mellan de berörda kapitalrörelserna och tillhandahållandet av finansiella tjänster, eftersom innehavaren placerar sina tillgångar på ett värdepapperskonto på grund av att han eller hon, i gengäld, drar nytta av bankens förvaltningstjänster. Det finns följaktligen, i en sådan situation som den i det nationella målet, ett tillräckligt nära samband mellan kapitalrörelserna och tillhandahållandet av finansiella tjänster.

31 Den tredje frågan ska således besvaras enligt följande. Det förhållande att en person med hemvist i en medlemsstat öppnar ett värdepapperskonto hos en bank utanför unionen, såsom den i det nationella målet, omfattas av begreppet kapitalrörelser som gäller tillhandahållande av finansiella tjänster, i den mening som avses i artikel 64.1 FEUF.

Den andra frågan

32 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida den möjlighet medlemsstaterna har enligt artikel 64.1 FEUF att tillämpa restriktioner för kapitalrörelser som gäller tillhandahållande av finansiella tjänster även avser sådana restriktioner som, såsom den förlängda tidsfristen för efterbeskattnings som är aktuell i det nationella målet, inte riktar sig till tjänsteleverantören och inte heller rör vare sig villkoren eller metoderna för tillhandahållandet av tjänsterna.

33 Det avgörande kriteriet för att få tillämpa artikel 64.1 FEUF avser det direkta orsakssambandet mellan kapitalrörelserna och tillhandahållandet av finansiella tjänster, och inte den personkrets som berörs av den omtvistade nationella åtgärden eller dess samband med leverantören, snarare än mottagaren, av sådana tjänster. Tillämpningsområdet för denna bestämmelse definieras nämligen med hänvisning till de kapitalrörelser som kan bli föremål för restriktioner (dom av den 21 maj 2015, Wagner-Raith, C?560/13, EU:C:2015:347, punkt 39).

34 Den omständigheten, att en nationell åtgärd i första hand avser investeraren och inte leverantören av en finansiell tjänst, hindrar följaktligen inte att åtgärden omfattas av artikel 64.1 FEUF (dom av den 21 maj 2015, Wagner-Raith, C?560/13, EU:C:2015:347, punkt 40). Den

omständigheten, att en nationell åtgärd inte rör vare sig villkoren eller metoderna för tillhandahållandet av tjänsterna hindrar inte heller att åtgärden omfattas av denna bestämmelse.

35 Den andra frågan ska således besvaras enligt följande. Den möjlighet medlemsstaterna har enligt artikel 64.1 FEUF att tillämpa restriktioner för kapitalrörelser som gäller tillhandahållande av finansiella tjänster avser även sådana restriktioner som, såsom den förlängda tidsfristen för efterbeskattning som är aktuell i det nationella målet, inte riktar sig till tjänsteleverantören och inte heller rör vare sig villkoren eller metoderna för tillhandahållandet av tjänsterna.

Rättegångskostnader

36 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (nionde avdelningen) följande:

- 1) **Artikel 64.1 FEUF ska tolkas så, att den är tillämplig på en nationell lagstiftning, i vilken det föreskrivs en restriktion för de kapitalrörelser som anges i denna bestämmelse, såsom den förlängda frist för efterbeskattning som är aktuell i det nationella målet, även när denna restriktion även gäller i situationer som inte rör direktinvesteringar, etablering, tillhandahållande av finansiella tjänster eller emission och introduktion av värdepapper på kapitalmarknader.**
- 2) **Det förhållandet att en person med hemvist i en medlemsstat öppnar ett värdepapperskonto hos en bank utanför unionen, såsom den i det nationella målet, omfattas av begreppet kapitalrörelser som gäller tillhandahållande av finansiella tjänster, i den mening som avses i artikel 64.1 FEUF.**
- 3) **Den möjlighet medlemsstaterna har enligt artikel 64.1 FEUF att tillämpa restriktioner för kapitalrörelser som gäller tillhandahållande av finansiella tjänster gäller även sådana restriktioner som, såsom den förlängda tidsfristen för efterbeskattning som är aktuell i det nationella målet, inte riktar sig till tjänsteleverantören och inte heller rör vare sig villkoren eller metoderna för tillhandahållandet av tjänsterna.**

Underskrifter

* Rättegångsspråk: nederländska.